

KÖNYVISMERETÉSEK

HÓMAN BÁLINT: *Magyar sors, magyar hivatás. Mult és jövő.* Budapest, 1942. Athenaeum kiad., 307 ll.

A kötet Hóman Bálintnak az utolsó mintegy húsz év alatt elmondott beszédeinek és különböző helyeken megjelent tanulmányainak, cikkeinek egy részét foglalja össze tartalmi és szellemi szempontok szerint csoportosítva. A kötetet egy eddig még meg nem jelent tanulmány vezeti be, amely a kötet célját magyarázza és az egésznek az egységét megadja. Itt idézi a szerző a «nagy magyarok» szellemét, amelyet a mai magyarok követni tartoznak, ha országukat igazán és teljesen megerősíteni és megőrizni akarják. A magyar történelem, amelyet Hóman oly nagy szeretettel és hozzáértéssel tanulmányozott mint igazi tudós, ebben a kötetben is kettős arculattal bír: mult és jövő, vagyis a megtörtént események a jelenben is érvényben vannak, a mult magas-

tos példái a jelenben is kötelezők és szellemük követése nélkül cselekedni nem lehet s igaz magyarnak nem is szabad. A történelem a szellem egyedüli konkrét valósága, egyedüli tényező, amelyre a nemzet figyelmét a mindennapi munka közben fel kell hívni, ha céljait el akarja érni és reménységeinek beteljesülését kívánja. Ebben a gondolkörben mozog különben Hóman több tanulmánya is, melyek a történetírás feladatairól és módszereiről szólva, a kötet végén nyertek elhelyezést.

A kötet nagy részét történelmi tanulmányok teszik ki. Tárgyalja a szerző a magyarság sorsát és szerepét a honfoglalás előtt, majd a nagy államalapító király alakjának és munkásságának szentel néhány felejthetetlenül szép oldalt. Ennek kapcsán tárgyalja mind-

azokat a bel- és külpolitikai problémákat, amelyek a magyarság megtelepedésével az ország előtt mutatkoztak. Egy külön fejezet foglalkozik a mai magyarsággal. Ezen a téren néhány értékes szempontot vet fel, amelyek megvilágítják a nemrégiben keletkezett hatalmas méretű vitát a magyarság lényegére és külső megjelenésére vonatkozólag. Megállapítja, hogy nincsenek különböző fokozatú magyarok: «vagy magyar valaki vére, szíve, lelke szerint, vagy nem az» (55—57. ll.).

Igen érdekes és tanulságos fejezetek szólnak kimondottan kulturális, kultúrpolitikai és nevelésügyi kérdésekről, mások viszont a nemzet kultúrája és művészete közötti kapcsolatokat tárgyalják.

A kötetet Horthy Miklós kormányzónak mesterien megírt történeti arcképe zárja le.

A mi szempontunkból különösen ki kell emelni a «történeti barátság»-nak szentelt két fejezetet (143—148. ll.), amelyek a magyar-olasz kulturális viszony alakulását tárgyalják az utóbbi évtizedekben, különösen pedig 1935—38 között. Ezen a téren is Hóman a legmegfelelőbb szaktekintély, hisz épen az utolsó évtizedben, minisztersége idején, fejlődtek a magyar-olasz kulturális kapcsolatok oly nagy mérvben a két baráti ország között létező kölcsönös szimpátia és megértő érdeklődés következtében.

RODOLFO MOSCA

Emlékkönyv Gerevich Tibor születésének 60-ik évfordulójára. Írták: Tanítványai. Budapest, 1942. Franklin-Társulat, 304 ll. CXXXIII. tábla.

Talán fölösleges, hogy it ismét Gerevich Tibornak a magyar-tolasz kulturális kapcsolatok terén végzett több évtizedes hatalmas és eredményes munkásságát méltassuk, vagy pedig az, hogy tudományos művészettörténeti módszerét, Magyarország műemlékeinek feltárása és feldolgozása területén folytatott tevékenységét ismertessük, mint ahogy a tiszteletére kiadott emlékkönyv sem közöl dicsérő életrajzot, hanem jellemzésre megelégszik a professzor egyéniségét visszaadó fényképnek a közléssel. Élete és munkássága széles körben ismeretes mindkét országban, eredményeit a mai generáció szép sikerrel használja fel, bírálatot legfeljebb az utókor mondhat róluk. Mindkét területen új utakat és szélesebb látóhatárokat nyitott s 60-ik születése napján büszkén tekint-

het körül, mert az elhintett mag termékeny földre esett, aminek legjellemzőbb bizonyítéka éppen ez az Emlékkönyv. S egy professzor számára mi lehet a legmegnyugtatóbb, legbüszkébb tudat, mint hogy tanítványai szeretettel tisztelik s bennük tanításai továbbélnek, terebélyesednek.

Egész egyéniségének, kultúrpolitikai beállítottságának, művészettörténeti szemléletének és érdeklődésének hű képe a tanítványok munkásságában tükröződik vissza. Épp ezért a kötet alapjelleget a sajátos magyar művészettörténeti problémák és a magyar-olasz művészettörténeti kapcsolatok területén mozgó tanulmányok adják meg. A 23 tanulmány tárgy szerinti kronológiában sorakozik egymásután a kötetben s így az első cikk *Kádár Zoltán* tanulmánya: «Pan-

nonia keresztény emlékeinek kapcsolatai az ókor és a középkor triumfális művészetéhez» címmel a pannoniai latinizációt, a magyar kereszténység itáliai kapcsolatait példázza. A magyar leletek analógiájául természetesen számos itáliai emléket sorol fel, kihangsúlyozva a dunántúli provincia és Itália szoros szellemi kapcsolatait a császárkorban. A rómaiság megszűnése és a magyarság betelepődése közötti idő emléktanyájából veszi tárgyát *László Gyula* «Adatok az avarság néprajzához, IV» című tanulmánya, mely egy korábban megjelent cikksorozatnak a részlete. A magyar néprajzban ma is ismeretes pásztorkészség avar ősenek faragott csont- és bronzrészleteit ismerteti a kiskőrösi és homokmégy-halomi ásatások leletei alapján.

A csodálatosan gazdag magyar középkorba vezet *Dercsényi Dezső* gazdagon illusztrált cikke «A székesfehérvári bazilika kőfaragványai»-ról. Az általa felkeltett leltár alapján készült feldolgozásban Dercsényi mesterének a magyar románkori művészetéről írott nagy munkájának meghatározásait követi, kiterjed azonban a gótikus és renaissance-emlékekre is. Az előbbieket sorában a Nagy Lajos-kori síremlék-töredékek a legértékesebbek. A magyar román plasztikának sajátos magyar vonásait és az észak-olasz művészettel való kapcsolatait épen Gerevich Tibor mutatta ki, az Anjou-kor művészetének olasz kapcsolatait pedig viszont Dercsényi ismeri a legalaposabban.

Egy sajátos liturgiai rendeltetésű s Magyarországon egyedülálló emléket, a garamszentbenedeki úrkoporsót tárgyalja *Gerevich László* értékes tanulmánya. Bőségesen foglalkozik a tárgy ikonográfiai kialakulásával, francia- és

németországi rokonemlékeivel s végül a szobrászi stílus alapján a XV. sz. végére helyezve az emléket, szétválasztja az egyes ábrázolások mestereit. A XV—XVI. századi magyar plasztika kérdéseit világítja meg *Csánky Miklós* «Régi magyar szobrászrajzok» című tanulmánya, amelyben Liptó-megyéből nemrég előkerült három, a XVI. század tizes éveiben készült tervrajzot ismertet először. A rajzok mestere a kisszebenlőcsei szobrász körhöz tartozik s e publikáció értékes adatot szolgáltat a későgótikus magyar plasztikához.

Az olaszos, közelebről umbriai művészettel rokonságot mutató kassai festészet egy remek emlékével foglalkozik *Berkovits Ilona* «A kassai graduale és a XVI. századi kassai festészet» című tanulmánya. A miniatúrák mesterét Kassai Mihály és Babocsai János körében keresi és találja meg. A két kötet pontos leírásával, stíluskritikájával alapos és értékes munkát végzett a renaissanceba hajló kassai festészet területén.

Magyar vonatkozású olasz emléket ismertet *Kalmár János*, aki «Dobzse László pápai díszkardja»-t írja le. A remek kardot, Domenico de Sutri római ötvös munkáját, II. Gyula pápa 1509-ben adományozta II. Ulászlónak a velencei ligával kapcsolatos politikai tárgyalások alkalmából. A szerző bőven ismerteti az adományozás politikai hátterét és a karácsonykor a pápa által megszentelt díszkardok adományozásának történetét. Ellenkező irányú olasz vonatkozást tárgyal *Pásztoryné Alcsuti Katalin* «Michele Ungaro» című tanulmányában. Ez a magyar szobrász, aki Michele Fabris név alatt is ismeretes, a XVII. század második felében Velencében működött s alkotásai a S. Maria della Salute-ban, a S. Clemente-templomban, az Ospedale

Civile di S. Lazzaro dei Mendicanti udvarán s a S. Pietro di Castello-templom Vendramin-kápolnájában maig is fennállanak.

A magyarországi barok-iparművészet sajátos magyar stíluselemeit vizsgálják *Voit Pál* («Adatok a magyar festő-asztalosok munkásságának bibliográfiájához») és *Csernyánszky Mária* («Magyar úrihímezésű miseruháink»). Az elsőnek 233 emléket felsoroló lajstromában a legtitésőbb magyar mesterneveket találjuk, bizonyosságául annak, hogy ez az iparművészeti ág a maga sajátos és gazdag ornamentációjával mennyire magyar volt. Igen érdekes azonban, hogyan szívdódik fel az olasz renaissance-művészet formakincse a magyar népies ízlésű díszítő művészetbe s a klasszikus motívumok miként válnak alapjaivá az ú. n. erdélyi «virágos renaissance»-nak. Ezt a teljesen egyéni utakon járó magyar díszítőstílust a miseruhákon is megtaláljuk. A kor szabványos barokkdíszítésű darabjai mellett az úrihímezéses darabok az ország egész területén előfordulnak (Szombathely, Vác, Nyitra, Kolozsvár, Csíksomlyó stb.) s java virágzásuk a XVII. századra esik.

A barokk-rokokó-kor művészetéhez szolgáltatnak értékes adatokat *Molnár Ernő* («A pápai pálos-templom») és *Csabai István* («Három marosszéki rokokó-templom») cikkei. A pápai, egykor pálos-, ma bencés-templom gazdagon faragott stallumainak és oltárainak készítőiben egy külön pálos-műhely létezését tétélezi fel a szerző s a faragó szobrászmester nevét is megtalálja Tatirek Félix pálos szerzetes személyében. A berendezési tárgyak készülsi ideje az 1750 körüli évek s jó kvalitásaikkal méltón helyezkednek el az eddig publikált hasonló magyarországi alkotások között.

Új területen indulnak el Csabai kutatásai is, aki a háromszéki Erdőcsinád, Nagyercse és Marosvécs templomainak építő és díszítő mestereit közli Erdély rokoko-emlékei között az elsőnek. A kivitelező mesterek között Luidor János, Schmidt Pál, Románus Lehel, Schuchbauer Antal, Barátosi Balogh Mihály neveivel találkozunk. Különösen szépek a templomok könnyed gáráciájú stukkódíszei és faragott berendezései.

Monografikusan dolgozza fel *Bíró József* «A zsigódi kastély»-t. A XVIII. század nyolcvanas éveinek elején épült kastély építését stíluskritikai azonosságok alapján Blaumann Eberhard Jánosnak tulajdonítja. A lovarda építkezésénél Grimmer Péter kolozsvári építész nevével találkozunk. A szobrászi díszítések alkotói között Nachtigall János és Blaumann Eberhard János szerepelnek.

A neoklasszicizmus művészetéhez vezet *Huszár Lajos* «Fusz János viaszképmása» című tanulmánya. Az 1819-ben elhunyt kevésbé ismert magyar zeneszerző képmását a Magyarországról korán elszakadt Böhm József Dániel készítette.

Magyar-olasz művészeti kapcsolatok tárgyal *Pálincás László* «Pietro Nobile tervei az esztergomi székesegyházhoz az Albertinában» című cikke is. A 14 lapból álló tervsorozat, mely kivitelre nem került, a magyar neoklasszikus építészet egy érdekes fejlődési lehetőségét vetíti elénk.

A biedermeier-kor hangulatos emléksanyagát «A regéczi porcellánt» dolgozza fel *Mihalik Sándor*. Vácsolva a gyár három és fél évtizedes történetét, a gyártmányok legfontosabb és legszebb típusait is leközli (javarészt a kassai Múzeum eddigi publikálatlan anyagából).

A XIX. századi magyar festészettel három tanulmány is foglalkozik. *Kopp Jenő*: «Markó Károly ismeretlen levelei»-ről ír, *B. Bakay Margit* «Györgyi Alajos ismeretlen festményei», *Radocsay Dénes* pedig «Adatok Keleti Gusztáv művészetéhez» című tanulmányt közöl. Markó Károlynak és általában az egész Markó-családnak olasz kapcsolatai ismeretesek. A család több tagja résztvett Garibaldi küzdelmeiben s sokan végkép Olaszországban telepedtek le. Kopp Jenő II ismeretlen Markó-levelet is közzétesz. B. Bakay Margit a századközép jónévű festőjének egy pesti magántulajdonban lévő tanulmányáról és Széchenyi István gróf egy arcképéről értekezik. Radocsay a század második felében élt nagy kritikusként és festőnek Keleti Gusztávnak életéhez, művészeti elveihez és működéséhez szolgált a leközölt 6 kiadatlan levél alapján értékes adatokat.

Több korszakot felölelő általánosabb jellegénél fogva került a kötet vége felé *Genthon István*nak «Az olaszországi magyar emlékek leltárához» című tanulmánya. A rengeteg értékes adatot tartalmazó rövid cikk Genthon készülöben lévő olaszországi magyar művészeti és történeti emlék-inventáriumának gazdag anyagára enged következtetni. A magyar-olasz kulturális, politikai és művészeti kapcsolatok révén számtalan tárgy került Olaszországba, amikre eddig senkisé fordított különösebb figyelmet. Feltűnően sok az ötvöstárgy (kehely patenával Assisiben; Erzsébet királyné tiarája a Vatikánban; pásztorbot Sorrentóban; kelyhek Vicenzában, Bariban, Gandinóban, Zárában; a firenzei Bargellóban erdélyi zománcos ékszerek, stb.), de van szép számmal magyar vonatkozású festészeti

emlék is (a piemonti Nux városban Szt. György freskó, amelynek Kolozsvári testvérek művészetével vannak kapcsolatai; Aquilában Cola da Casentinónak Kapisztrán Jánost ábrázoló triptychonja; a firenzei Uffiziban II. Lajos és Báthory István portréi; magyarországi Szt. Erzsébetet ábrázoló több eddig ismeretlen oltárkép; új Markó-képek, stb.). Magában Rómában is sok magyar emlék van (Mátyás dajkájának, Erzsébetnek, sírja a S. Croce dei Lucchesiben Andrea Brennotól; az egykori Mátyás-freskó helye a Via del Pellegrino és a Campo dei Fiori sarkán, stb.).

A kötet eddig ismertett cikkei mind magyar tárgyúak vagy magyar vonatkozásúak. Az idegen tárgyú cikke viszont — s ebben is Gerevich egyéniségének kisugárzását láthatjuk — olasz vonatkozásúak. Így *Péter András* «A Très Riches Heures tájképei» címmel a Limbourg-fivérek művészetének és az olasz Trecentonak, kivált Ambrogio Lorenzetti tájképfestészetének kapcsolatait ismerteti. Igen érdekes és magyar szempontból is fontos *Balás-Piry László* tanulmánya «Leonardo da Vinci festménye a Szépművészeti Múzeumban». A sokat vitatott képet az utóbi időben Boltraffionak tulajdonították, de mindenki megegyezett abban, hogy Leonardo hoz közel áll. Az irodalom alapos tanulmányozása, röntgenfelvételek, Leonardo és Boltraffio művészetének egybevetése alapján Balás-Piry immár minden kétséget kizárólag megállapítja, hogy a kép valóban Leonardo egy befejezetlen alkotása. Maga a kompozíció Leonardotól való s a Madonnának és a Gyermekek egyes részleteit is maga Leonardo festette. A kép befejezetlen volta eldönti azt a sokat vitatott kérdést vajjon a kép le van-e vágva, vagy

pedig a vázában volt virágot festették-e át.

Már a velencei barocchettoba vezet *Heincz Katalin* «Sebastiano Ricci ismeretlen festménye» című tanulmánya, amelyben egy pesti magángyűjteményben lévő Zsuzsannát és a két öreget ábrázoló könnyed festményt ismertet és méltán Riccinek tulajdonít.

A kötet végén Gerevich Tibor irodalmi munkásságának jegyzékét találjuk. Elcsodálkozhatunk azon, hogy annyi elfoglaltság mellett mily sokat dolgozott és milyen általános volt érdeklődési köre. Könyvei és tanulmányai között számos olasznyelvű mű is szerepel.

A kötet, mely Gerevich Tibor tiszteletére készült, a tanítványok munkája révén örökíti meg a professzor eddigi munkásságát. A benne szereplő tanulmányok első publikációs vagy szintetikus jellegénél fogva, ha a jövőben bárki és bármely korból a magyar művészet kérdéseivel kíván foglalkozni, eredménnyel fogja használni a kötetet, amelyben Gerevich tanításainak és szellemének továbbéléseként a tanítványok a magyar művészet egyes részletkérdéseinek a tisztázásához járultak hozzá és részben az egész magyar művészet egy újabb, teljesebb összefoglalásának a lehetőségét teremtették meg.

GIACOMO BALDINI

KOLTAY-KASTNER JENŐ : *Az új olasz irodalom főirányai*. Közlemény a «Katolikus Tanügyi Főigazgatóság 1940—41. évi Évkönyvéből». Budapest, 1942. Stephaneum kiadása. 19. ll.

Ennek a rövid, de tartalmas kis összefoglalásnak a szerzője nem szándékozott a modern olasz irodalomnak egy kimerítő és részletes összefoglalását adni, ami különben sem lett volna praktikus jelentőségű. Aki azonban az utolsó évtizedek olasz irodalmi termését részletesen akarja tanulmányozni, hasznos útmutatásokat és bibliográfiai utalásokat talál Kastner könyvében, aki meg is jelöli ezeket a nagyobb lélekzetű munkákat, mint Carlo Vossler, Beniamino Crémieux, Camillo Pellizzi és Alfredo Galletti munkáit, valamint a legmegfelelőbb antológiákat Papini-Pancrazi, Mario Carli vagy Giuseppe Zoppi összeállításában.

Hogy a mai olasz irodalmat kellőképpen és tárgyilagosan szemlélhessük, hi-

ányzik ma még természetesen a megfelelő történeti távlat. E nélkül is azonban megismerhetjük fejlődésének vonalát és organikus egységét kivált három író reprezentatív munkássága révén, akiket Koltay-Kastner három külön fejezetben tárgyal: Massimo Bontempelli, a modern olasz esztétizmus kialakítója, Lucio d'Ambra, a polgári erkölcs irodalmának képviselője és Alfredo Oriani, a faszizmus politikai gondolatának szószólója.

Ennek a három írónak a vizsgálata alkalmat nyújt a szerzőnek megfigyelésekre és értékes meglátásokra, amelyek az írók környezetére és korára vonatkoznak, megmutatják gondolataik és szellemiségük továbbélését és fejlődését

a tanítványok és követők sorában, a teljesen egyéni állásfoglalásukat a többi íróval és irodalmi irányzattal szemben, s főképp a mai olasz szellemiségre és esz-

tétikai irányzatra gyakorolt hatásukat. Mint ilyen, a könyv értékes összefoglaló tájékoztató.

REMIGIO PIAN

GÁLDI LÁSZLÓ—HADROVICS LÁSZLÓ—KARDOS TIBOR: *Magyar-olasz hatás a Balkánon*. Balkán-füzetek 2. sz. LUKINICH IMRE előszavával. A Magyar Külügyi Társaság Balkán-Bizottsága kiadása. Budapest, 1942., 26 ll.

A Magyar Külügyi Társaság Balkán Bizottsága, amelynek, mint ismeretes, lelkes szervezője Drucker György dr., a Társaság ülésein elhangzott három előadást foglal egybe ebben a kis füzetben, amelyhez az értékes összefoglaló bevezetést Lukinich professzor írta. Bár előadások szövegének a leközléséről van szó, a füzet mégis hasznos adalék a magyar-olasz kapcsolatok bővebb ismeretéhez. Gáldi László «Az olasz művelődés hatása a balkáni népekre» című tanulmánya jól informált és széleskörű adatokat szolgáltat arra vonatkozólag, hogy az olasz kultúra az egyes balkáni országokban milyen területen és mily mértékben hatolt be. Gáldi nem mellőz egyes polémikus kérdéseket sem. Az

előadáshoz végül egy hasznosan forgatható kis bibliográfia csatlakozik. Hadrovics László «Magyar és olasz kulturhatások találkozása Hovátországban» c. tanulmánya különösen a nyelvészeti szempontokat domborítja ki. Kardos Tibor «A tengerpart kulturális jelentősége» címmel egy igen kényes és bonyolult kérdéskomplexumot érint, amelyet azonban mesterien old meg. Nagy látókörrrel átfogja a kérdés jelentőségét, azonban az alapos és részletes tudományos kutatást sem mellőzi. Magyar szempontból, különösen pedig az olasz kultúrának Magyarország felé áramlása szempontjából kétségtelenül a füzet legérdekesebb tanulmánya.

RODOLFO MOSCA

KARAY KÁLMÁN: *Olasz testületi önkormányzati jog*. Budapest, 1942. 230 ll.

A «Magyar Közigazgatástudományi Intézet», amelynek patronátusa alatt ez a kiadvány is megjelent, évek óta élénk figyelemmel kíséri az olasz testületi önkormányzati rendszer pozitív fejlődését és az ezzel párhuzamos elméleti alakulását. Az Intézet igazgatója, Magyar Zoltán professzor, az államok

belső életének átalakulását eredményező s csaknem az egész világon tapasztalható jogi folyamatnak és annak elméleti hátterének a legalaposabb ismerője, nemcsak Magyarországon, hanem európai viszonylatban is. Ennek az általános érdeklődésnek élénk és hathatós tanujele KarayKálmán tanulmányának pub-

likációja. Tudomásunk szerint ez az első eset, hogy az olasz korporatív jog kérdéseiről magyar tudós tollából módszertani részletességgel és széleskörű szakirodalmi áttekintéssel Magyarországon könyv jelenik meg. S már mint ilyent is örömmel üdvözöljük a művet.

Az olasz korporatív jogról már eddig is elég szép számban jelentek meg kisebb-nagyobb tanulmányok Magyarországon, s nemcsak olasz munkák fordításaként, hanem mint eredeti magyar munkák, az egész kérdéskomplexum kimerítésére, organikus tárgyalására azonban egyik sem törekedett s inkább csak egyes részletkérdéseket vagy sajátos szempontokat öleltek fel. Karay munkája bizonyos mértékig bezárja az előkészítő töredékes és esetleges munkáknak ezt az időszakát s megnyitja annak a lehetőségét, hogy az új olasz államrendszert a maga egészében s nemcsak korporatív vonatkozásaiban mind részletesebben és szisztematikusabban lehessen magyar nyelven is tanulmányozni. Karayt erre nemcsak szakképzettsége, kiváló jogi képességei teszik alkalmassá, hanem munkásságában az Intézetnek, különösen pedig Magyar professzornak a fáradhatatlan kutatásai is gyümölcsöznek.

Karay jelen munkája nem a szerző

első tudományos kísérlete, hanem ezt az olasz alkotmányreformra vonatkozó és olasz közigazgatási kérdéseket tárgyaló tanulmányok egész sora előzte meg. Könyve általában három főfejezetre oszlik, amelyekhez az olasz korporatív mozgalmat általánosságban tárgyaló bevezetés csatlakozik. Az első rész a korporációk történetét tárgyalja a római időktől egészen napjainkig. A második rész (a könyvben a második és harmadik fejezet) részletesen és tartalmasan írja le az olasz korporatív-szindakális rendszert. Végül a harmadik rész a korporatív jognak az egész jogrendszerben elfoglalt és sokat vitatott helyzetével foglalkozik. Szerintünk ez a rész a könyv legértékesebb része, mert nemcsak azt bizonyítja, hogy a szerző a tárgyra vonatkozó bő irodalmat alaposan ismeri, hanem tanujelét adja önálló, egyéni elgondolásainak, jogi éleslátásának is. Éppen ezek a képességek tennék kívánatossá, hogy a korporatív jog jogi természetéről bővebben értekezne és végső következtetésében jobban a részletekbe menő magyarázatot adjon.

A kiváló munkához előszót maga Magyar professzor írt, míg a kötet végén gazdag bibliográfiát találunk.

RODOLFO MOSCA